

1

Joe Wolf zat alleen in zijn boot en was enigszins dronken toen hij met de Golden Gate Bridge links van hem en Alcatraz recht voor zich uit begon te zingen dat hij zijn hart in San Francisco had achtergelaten.

Hij herinnerde zich opeens de laatste keer dat hij dit lied had geblèrd en barstte in een schaterlach uit. Dat was ook hier op de Zeewolf geweest, samen met zijn tweede vrouw terwijl ze wisten dat hun huwelijk voorbij was.

‘Wèlk hart?’ had ze gezegd.

O, hij had echt wel een hart, en ook nog eens hersens en ballen. Hoe dacht ze dat hij anders aan zijn eigen krant en footballteam was gekomen – door de loterij te winnen? Hij schaamde zich nergens voor, zelfs niet voor alle deals die hij had moeten sluiten om zijn zin te krijgen, en zeker niet als hij – zoals vanavond – het gevoel had de hele stad in zijn broekzak te hebben.

Had hij geheimen? Jezus, wie had er géén geheimen? En spijt. Hij had het nooit over zijn grootste geheim, maar zijn grootste geheim was zijn gezin. Wat er van zijn drie zoons was geworden, hoe ze hem hadden teleurgesteld. Was het zijn schuld geweest? Of die van hen?

En dan was er nog zijn enige dochter.

Zij was de beste, de rijzende ster van het stel. Maar ze had hem de rug toegekeerd. En daardoor was ze de grootste teleurstelling van hen allemaal geworden.

‘Ik ben niet zoals jullie!’ had ze tijdens hun laatste ruzie gezegd.

Was die botsing eerder dit jaar of vorig jaar? Het waren er zoveel geweest dat hij de tel was kwijtgeraakt. Maar toen had ze hem gezegd dat ze niet meer terug zou komen, en dat ze het deze keer meende.

Nee, dacht hij. Van jou had ik meer verwacht.

Hij dronk Grey Goose uit de fles. Het echte spul. Hij was het waard.

Er stond nauwelijks wind vanavond. Er waren geen andere boten in zicht, niets anders dan de geur van water en het sporadische gekrijs van meeuwen in de sterrennacht – helder genoeg om het Wolves-stadion te verlichten, dacht Joe Wolf.

Zijn stadion, al begon het ietwat bejaard te worden, iets wat ze ook van hem zeiden.

Hij zette de fles aan zijn lippen, realiseerde zich dat hij leeg was en wilde net naar beneden gaan toen hij achter zich iets hoorde.

Hij draaide zich om en zag wie het was.

Shit.

Die moest zich beneden verborgen hebben toen Joe aan boord stapte.

‘Jij?’ zei Joe Wolf.

‘Ik.’

‘Wat moet je verdomme van me?’

‘Ik wilde je iets vragen.’

‘Ga je gang.’

‘Een simpel vraagje.’

‘Van jou of van hem?’

‘Dat doet er niet toe.’

‘Brand maar los dan,’ zei Joe Wolf. ‘Nu kan het nog.’

‘Denk je dat we tot sint-juttemis wachten tot je eruit stapt?’

‘Is dat het? Je bent hier helemaal naartoe gekomen om me een vraag te stellen waar je het antwoord al op weet?’

‘Zo ongeveer.’

De boot lag nagenoeg stil, hij schommelde lichtjes en er was geen ander geluid meer te horen dan het water dat tegen de romp klotste, ook de meeuwen zwegen.

Joe Wolf draaide zich om, klaar om de dieselmotor aan te zetten en terug te varen nu zijn avond was verpest.

‘Ik stap er pas uit als ik dood ben.’

De stem was opeens vlak achter hem.

‘Dat kan geregeld worden.’

2

Mijn quarterback dook naar rechts en leek een pass te willen geven, maar dat was een schijnbeweging die de dichtstbijzijnde *linebacker* het nakijken gaf – sterker nog, de verdediger zag hem niet eens meer – waarna hij volkomen vrij de twintig meter naar de *end zone* beslechte. Hij had zo naar Sausalito door kunnen sprinten als hij dat had gewild.

Ik blies op mijn fluitje en liep naar Carlos Quintera toe, de *linebacker* die het zonet had verknald. Het schoolteam van Hunters Point High, gelegen in de buurt tussen Hunters Point en Bayview, wist ondertussen dat ze niet in een team speelden dat aan het eind van het seizoen genoeg zou nemen met een troostprijs.

Ik voelde een glimlach rond mijn mondhoeken spelen. Als ex-rechtenstudent aan Stanford stond ik op het punt om een achttienjarige jongen op z'n donder te geven omdat hij zich zo in de luren had laten leggen tijdens deze training.

Het was dat ik zo van football hield, anders had ik me kunnen afvragen wat ik hier in godsnaam te zoeken had.

‘Carlos, ik ben bang dat we terug naar de basis moeten na die actie van je. Is dat oké?’

‘Natuurlijk, coach Jenny.’

Ik hield de bal op en bleef glimlachen.

‘Dit,’ zei ik hem, ‘is een football.’

‘Stop maar, coach,’ zei Chris Tinelli, quarterback en aanvoerder van het team. ‘Ik denk dat dit veel te snel voor hem gaat.’

Iedereen lachte. Zelfs Carlos deed mee, tenminste, tot ik hem

vertelde dat de training even werd stilgelegd zodat hij vijf rondjes om het veld zou kunnen lopen.

Sinds ze door een vrouw werden getraind hadden mijn spelers geleerd hun tienerego's en stoerheid in toom te houden. Vanaf de eerste training had ik ze overduidelijk laten merken dat ik geen bullshit pikte.

Een familietrekje.

'Vijf rondjes, nee, echt?' zei Carlos.

'Of tien, als je nu niet meteen begint.'

Toen in augustus de trainingen van de Hunters Point Bears begonnen, hadden ze me eerst nog als een soort invaller behandeld. Ze dachten dat ze met van alles weg konden komen omdat ik behalve footballcoach en docent politicologie op Hunters Point een vrouw was. Ik had ze er al snel van weten te overtuigen dat dat niet zo was.

Na de training liep Carlos met zijn helm in de hand naar me toe en hij zei: 'Weet je dat je als Bill Belichick klinkt als je ons vertelt dat we ons werk moeten doen?'

Ik keek hem grijnzend aan.

'Dat watje?'

Zoals altijd liep ik als laatste terug naar de achteringang van de school en ineens leek het wel alsof mijn complete team op me afstormde, de jongens hadden hun sporttenu nog aan.

Chris Tinelli bereikte me als eerste – buiten adem en rood aangelopen. Hij hield zijn telefoon in zijn rechterhand.

Ik nam de mijne nooit mee naar trainingen op het veld. Football was het enige wat daar telde, en dat gold ook voor mijn spelers.

'Coach Jenny,' zei hij. 'Er is iets ergs gebeurd.'

'Chris, wat is er aan de hand?'

'Je vader is overleden. Het staat op alle sociale media.'

Hij leek elk moment in huilen te kunnen uitbarsten. Misschien ik ook wel, later. Nu alleen niet. Niet in het bijzijn van mijn team. Ik was hun coach. Ik moest sterk zijn.

Nog een familietrekje.

‘Hoe?’ zei ik.

‘Ze zeggen dat hij is verdronken.’

3

Danny Wolf keek door de glazen wand achter zijn bureau naar de training van de Wolves, diep onder hem.

Zijn algemeen directeur, Mike Sawchuck, stond naast hem. Dit zou Mikes laatste jaar bij de Wolves worden, al wist die sukkel het nog niet. Nog zo iemand die door Danny's vader was aangesteld en meer macht dan een opperrechter meende te hebben.

'Je vader was dol op dit uitzicht toen het nog zijn kantoor was,' zei Sawchuck.

Daar gaan we weer, dacht Danny.

Hoe zou het zijn om nu naar beneden te springen?

'Het is zijn kantoor niet meer,' zei Danny, 'dat schijn je voortdurend te vergeten.'

'Kom op, Danny Boy. Ik weet wie hier de lakens uitdeelt.'

Danny Wolf wierp hem een woedende blik toe.

'Hoe vaak moet ik je nog zeggen dat je me niet zo moet noemen?'

'Hé, je vader doet het ook.'

'Ik geef het op met jou.'

'Ik ben hier niet gekomen om ruzie met je te maken,' zei Sawchuck. 'We zijn een team, jij en ik.'

Ik zou hem gewoon op straat moeten schoppen.

'Ik maak geen ruzie, Mike,' zei Danny. 'Ik vraag je alleen maar iets. En niet om het een of ander, maar jij en ik zijn geen team. En dat zijn we nooit geweest. Je bent een werknemer.'

Ze keken beiden hoe Ted Skyler, de oude quarterback van het team, een waardeloze pass gaf richting DeLavarious Harmon, de belangrijkste nieuwe aanwinst.

Harmon stond twintig meter achter de verdediging, de bal kwam zo'n tien meter verderop terecht, minstens. Ted Skyler was te lang op zijn plek blijven zitten, net als de algemeen directeur. Net als Joe Wolf. Het leek soms wel een bejaardentehuis hier.

Hij kon Mike Sawchuck wel uit het raam smijten als die weer eens te sentimenteel over de goeie ouwe tijd werd.

'Veel nieuwe jongens dit seizoen,' zei Sawchuck, in een poging het gesprek op football terug te brengen. 'Ondanks de moeizame start maken we nog steeds kans in de league. Ik zie geen ander team met de eer strijken.'

'Echt. Zelfs met opa als spelverdeler?'

'Danny,' zei Sawchuck, 'jij bent degene die Ted er nog een jaar bij wilde geven.'

'Nee,' snauwde Danny Wolf. 'Nee, jij en mijn vader wilden hem nog een jaar geven en jullie hebben me overgehaald om daarin mee te gaan.' Hij legde een hand op zijn hart. 'En zo kreeg Joe zijn zin weer.'

'Ik dacht dat we het allemaal wilden.'

'Ach, hou toch op.'

Sawchuck zei dat hij naar beneden ging om de rest van de training vanaf het veld te bekijken. Zodra hij weg was, klonk Danny's mobiel. Hij hield hem op en zag wie er belde.

'Zeg het maar.'

'Het gaat over Joe,' zei de stem.

4

Jack Wolf stond op het punt om zich bij de dagelijkse redactievergadering van de *San Francisco Tribune* te voegen. Hij had besloten om deze in het centrale redactielokaal te houden, een keuze die hij vaak genoeg maakte om ze het idee te geven dat hij het net zo heerlijk vond als zijn vader om een krantenman te zijn die van zijn krant hield.

Wat dus bullshit was.

Het lokaal was kleiner geworden sinds Joe Wolf zijn tweede zoon tot zijn opvolger als uitgever had benoemd. Maar welke krant behalve *The New York Times* of *The Washington Post* was niet geslonken? De gedrukte editie van de *Tribune* leek op sommige dagen nog dunner dan de wijnkaart van een chic restaurant.

Jack vond het geen probleem dat de krant een conservatieve stem bleef in de verder zo liberale stad die Joe Wolf 'Pelosi-ville' placht te noemen. Het probleem was eerder dat Jack Wolf hem niet conservatief genóég vond. Of rumoerig genoeg. Of kwaad genoeg. Of ploerterig genoeg. Als zijn vader en hij ruzie hadden – en dat hadden ze vaak – dan ging het meestal daarover. Zijn vader hield vol dat de krant bij zijn leven en welzijn aan een bepaalde standaard moest voldoen.

'Wiens standaard?' had Jack gevraagd. 'Die van Ronald Reagan?'

Jack Wolf draaide zijn stoel en sloeg zijn benen over elkaar op het dichtstbijzijnde bureaublad in wat ze 'het hok' noemden. Zijn hoofdredacteur, Megan Callahan, stond naast hem. De andere belangrijkste redacteurs stonden in een halve cirkel tegenover hen.

‘En, wat hebben we?’ vroeg Jack.

De redacteur van het stadsnieuws stak zijn hand op. Rob nog iets. Nog een jongeling die Jack goedkoop had kunnen inlijven.

‘Dit is heet van de naald, hier, check het maar even.’ Hij reikte Megan Callahan zijn telefoon aan, die naar het schermje keek en zei: ‘Dat meen je niet.’

Ze keek Rob aan.

‘Is hij wie ik denk dat hij is?’

De jongen knikte. ‘In levenden lijve.’ Hij grijnsde. ‘Om het maar zo te zeggen.’

‘Ik wist niet dat zulke trainingspakken nog gedragen werden,’ zei Megan.

‘Het zijn de Lululemons voor oude knarren.’

Megan gaf de telefoon glimlachend aan Jack door. Op het schermje was Charlie Spooner, de burgemeester van San Francisco, in het wild te bewonderen. Diep in de zeventig en klaar om zich volgend jaar terug te trekken omdat zijn laatste termijn er dan op zit.

En daar was hij dan, in levenden lijve, terwijl hij massagesalon Precious Orchard in Geary Street verliet.

Jack Wolfs glimlach werd breder.

‘God is goed.’

‘Is de burgemeester geen vriendje van je?’ vroeg Megan.

‘Tijden veranderen. En trouwens, wat heeft dat ermee te maken?’

‘Maar even serieus, wat doen we hiermee?’

‘Wat we hiermee gaan doen?’ zei Jack. ‘We zetten die foto op de voorpagina en schrijven er iets onder wat het nieuws dat de Russen zojuist de Bay Bridge hebben opgeblazen doet verbleken.’

‘Denk je niet dat je dit even met je vader zou moeten overleggen?’

‘Je hebt gelijk, dat zou ik moeten doen.’

Jack haalde zijn telefoon tevoorschijn, tikte op het scherm, wachtte, en stopte zijn mobiel toen weer terug. Zijn glimlach werd nog breder.

‘Oeps. Direct naar de voicemail...’

Hij stond op en zei tegen zijn redacteuren: ‘En als ik dit op Twitter tegenkom voordat het op onze eigen site staat, zijn jullie allemaal ontslagen. Begrepen?’

Binnen een halfjaar zou de helft van het gezelschap hier sowieso niet meer zijn na de volgende sanering. Joe Wolf had er moeite mee gehad om mensen te zeggen dat ze vrij waren om te vertrekken. Zijn tweede zoon had dat niet.

‘Het is nog steeds zijn krant,’ zei Megan.

‘Vandaag even niet,’ zei Jack Wolf.

Tien minuten later stormde Megan Callahan zijn kantoor binnen. Hij zag hoe iedereen achter haar in het redactielokaal naar het grote beeldscherm keek.

‘Je vader is overleden.’

Ze meldde hem de feiten en zei tot slot: ‘En hiermee ontloopt onze Charlie zijn executie op de voorpagina.’

‘Dat zou ik wel denken,’ zei Jack.